

HVOR SORGERNE GLEMME

KÆRLIGHEDSROMAN
I 4 AKTER, 60 AFDEL.

I Hovedrollen:
RITA SACCHETTO

Optaget af
Nordisk Films Co.

Iscenesat af
HOLGER-MADSEN

En herlig Natur i Som-
merskrud danner den
smukke og værdige
Ramme om denne
- - skønne Film! - -

HOVEDPERSONERNE:

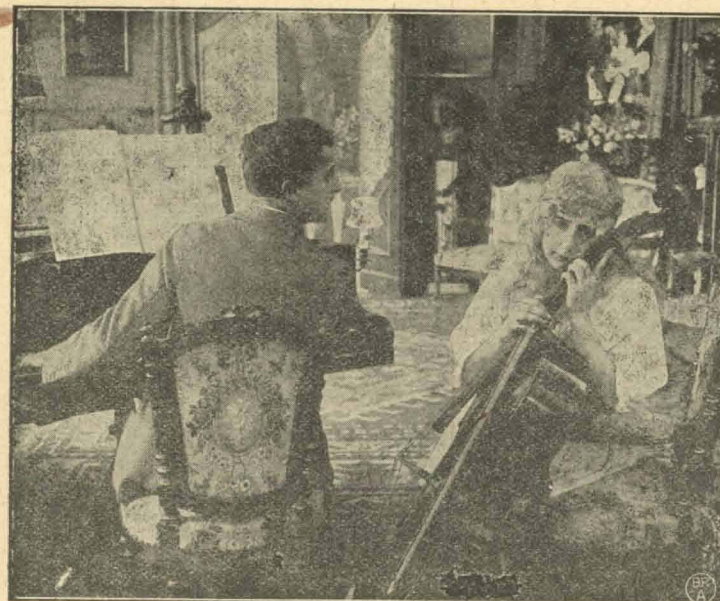
Grevinde Schach Fru Henny Lauritzen
Cecilie, hendes ældste Datter Frk. Rita Sacchetto
Ernst Nebelong, Cecilies Fætter, Komponist, Hr. Anton de Verdier
Fyrstinde Sara v. Staffenfeldt Frk. Gerda Christophersen
Fyrst Robert, hendes Søn Hr. Alf Blütecher
Organist Helmer Hr. Frederik Jacobsen

Nordisk Films Compagni har Æren af at have optaget denne fremragende Film, som hører til de bedste, det verdensberømte Firma har udsendt.

Rita Sacchetto er her straalende smuk, og naar Tilskuerne med stadig stigende Interesse og Begejstring følger Filmens Handling, skyldes det ikke mindst den store Kunstnerindes enestaaende Spil.

AFDELINGERNE:

1 Slægten Schachs gamle for-gældede Gods.	29 Løftet.
2 Enkegreunden og hendes Barn.	30 Cecilie skriver til Ernst.
3 Den ældste Datter Cecilie forestaar Husholdningen.	31 — jeg havde intet Valg.
4 Greunden bliver syg.	32 Ernst arbejder paa en stor Opera.
5 Kærlige Hænders Pleje.	33 For Lykken og Berømmelsen.
6 Brevet til Veninden fra Ung-pigedagene.	34 Bristede Haab!
7 Cecilies Fætter kommer paa Besøg.	35 Cecilies og Fyrstens Bryllup.
8 Komponisten Ernst Nebelong.	36 Ernst kommer for sent.
9 Musikens Magt.	37 Et Blik i Sjælen.
10 Ved det gamle Helgenbillede.	3 Cecilies Offer.
11 Troskaben.	39 Gæsterne ventes.
12 Ernst rejser.	40 Nogle Dage efter.
13 Brevet fra Enkegreunden.	41 Ernst flakker hvileløs om i Skoven.
14 Cecilie antages som Holddame.	42 Syg og træt indtil Døden.
15 Afrejsen.	43 Den blinde Organist og hans Hustru.
16 Fyrstens to smaa Dreng.	44 Under omhyggelig Pleje
17 Som en Moder for de Smaa.	45 Budet til Cecilie.
18 Fyrsten ventes hjem.	46 Jægtelskabet.
19 Modtagelsen.	47 „Jeg skal komme.“
20 Fyrstens Taknemmelighed.	48 De sidste Timer.
21 Festen.	49 „Spil for mig.“
22 Tableau'erne.	50 Cecilie kommer.
23 Fyrstens Kærlighed til Cecilie.	51 Hans sidste Farvel.
24 Han betror sig til sin Moder.	52 Fyrstinden savnes.
25 Jeg skal hos hendes Moder anholde om hendes Haand.“	53 Fyrsten rider efter hende.
26 Greunden Schach faar Brevet.	54 Over Stok og Sten.
27 Paa Moderens Dødsleje.	55 Faldet.
28 „Lov mig, at du for dine Søskendes Skyld siger ja til Fyrsten.“	56 Døende.
	57 Til Organistens Hus.
	58 En haardt prøvet Kvinde.
	59 I de hellige Søstres Kloster.
	60 Søster Cecilie.

Hvor Sorgerne glemmes

GREVINDE SCHACH er gammel og svagelig. Godset er forarmet og kan næppe svare Renterne af Prioriteterne — endsige skaffe Brodet til de mange Munde, som skal mættes. For at galt skal blive værre, bliver Greunden alvorlig syg — saa syg, at Lægen ikke tør love, at hun vil leve Aaret ud.

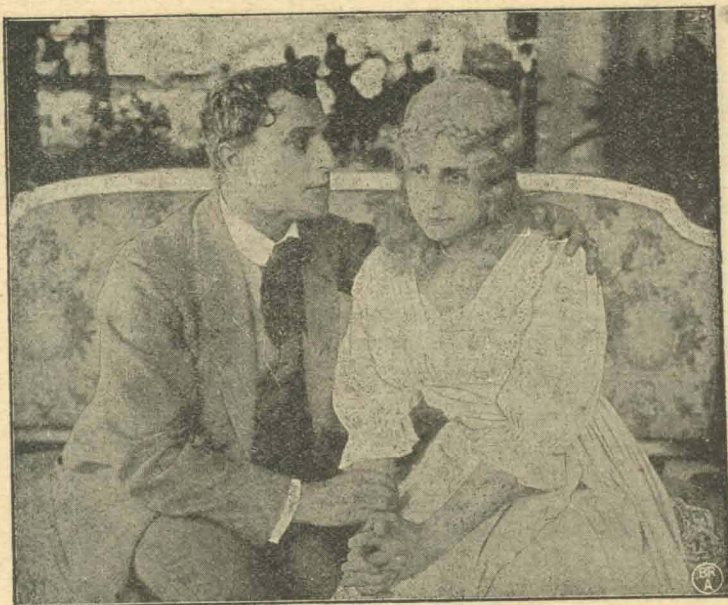
For Greunden Schach, der Dagen igennem maa sidde uvirksom i sin Stol, er det et Lyspunkt, at hendes ældste Datter, Cecilie, har Forstand nok til at lede Husets Anliggender. Med Omtanke forestaar hun Husholdningen, med Kærlighed tager hun sig af sine smaa Søskende, hvis Opdragelse er betroet hende.

En Dag kommer uventet Greunden Schachs Nevø, Komponisten Ernst Nebelong, paa Besøg. Han er Cecilies eneste Ven i denne Verden. Til ham betror hun sig angaaende den fortvivlede Stilling paa Godset og de mørke Udsigter for Moderens Helbred. Inden han atter rejser bort, sværger de hinanden evig Troskab, og han lover af al Kraft at arbejde paa Fuldendelsen af den Operakomposition, som

A/S „FOTORAMA“ ejer
Filmen, saavel som
den Plakat- & Program-
tekst o. a. lign. Materiale
med absolut Eneret.

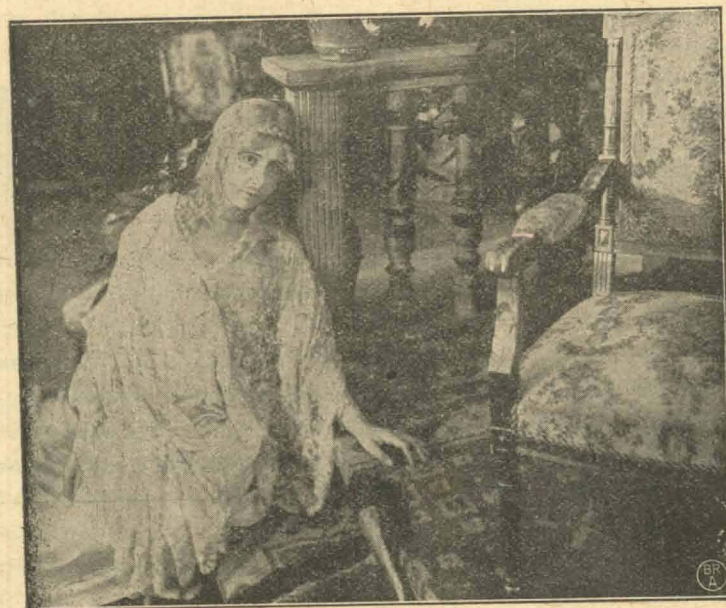
Ved Misbrug vil der
blive nedlagt Forbud
og Erstatningskrav
gjort gældende mod
Vedkommende. @@@

han er i Gang med, og som han haaber paa én Gang vil skaffe ham den Berømmelse, han higer efter, og Midler, saa at han kan bevare det gamle Gods i Slægtens Besiddelse.

Kort efter modtager Grevinde Schach et Brev fra en Ungdomsveninde, den nuværende Fyrstinde Sara v. Staffenfeldt, der har hørt om de ulykkelige Forhold, Grevinde Schach lever under, og som nu tilbyder at hjælpe hende ved at antage Cecilie som Hofdame og Guvernante for den unge Fyrstes to smaa Børn. Den gamle Grevinde tager taknemmelig mod det venlige Tilbud, og Cecilie forlader Moderen for at træde i Fyrstindens Tjeneste. — Ikke ret længe efter, at Cecilie saaledes har holdt sit Indtog paa Slottet Staffenfeldt, vender Fyrsten tilbage fra en længere Udenlandsrejse, i hvilken Anledning der arrangeres en Fest, ved hvilken Fyrstinden har faaet den Idé at lade Cecilie og hendes Søskende fremstille en Række Tableauer efter berømte Malere.

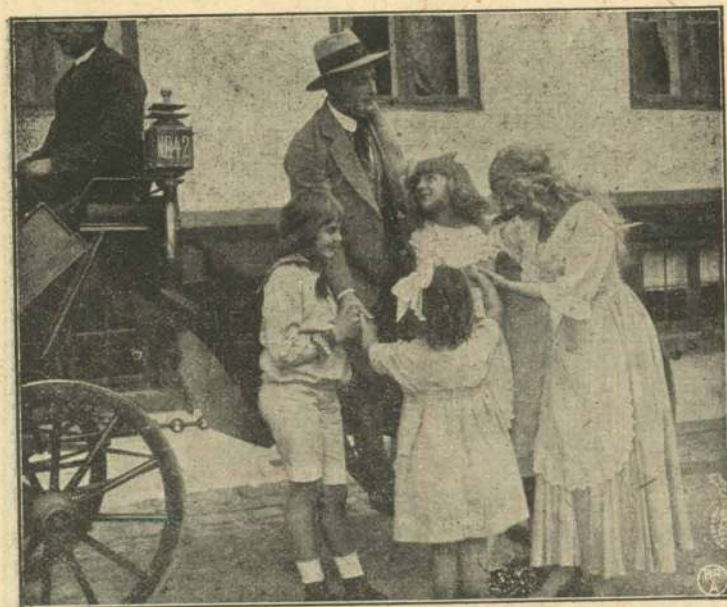
Idéen gør stor Lykke, og Cecilie høster stort Bitald, især for sin Fremstilling af „den hellige Cecilie“. Efter Forestillingen takker Fyrsten da ogsaa hjerteligt den unge

Pige, hvis Skønhed og jomfruelige Uberørthed har gjort stærkt Indtryk paa ham. Da Festen er sluttet, og Fyrsten er blevet alene med sin Moder, fortæller han hende om sin Kærlighed til Cecilie, og Moderen lover at anholde om hendes Haand hos Grevinde Schach. Denne føler sig selvfølgelig højlig beæret ved Anmodningen. Men først og fremmest glæder den Tanke hende, at Cecilie og hendes smaa Søskendes Fremtid saaledes bliver sikret. I et kærligt Brev til Datteren beder Grevinde Schach hende i indtrængende Ord om ikke at afvise Fyrstens Frieri. „Bevidstheden om, at du, og dermed ogsaa dine Søskende, er sikret mod al Nød, vil forsone mig med Tanken om, at jeg snart skal dø“ — skriver Moderen til sin Datter. Overtalerne er ikke uden Virkning. For ikke at formørke Moderens sidste Timer lover Cecilie at ægte Fyrsten. Samme Dag, hun ved Moderens Dødsleje har afgivet dette Løfte, meddeler hun Fættteren sin Beslutning og beder ham om Tilgivelse. Han maa kunne forstaa, at hun intet Valg har haft.

Ernst føler Døden i sit Hjerte, da han modtager Cecilies Brev. Alligevel bestemmer han sig til at rejse ind til

Hovedstaden for om muligt endnu i sidste Øjeblik at forhindre Cecilies Bryllup med Fyrsten. Han naar dog ikke frem i rette Tid.

Da han kommer til Kirken, træder Fyrsteparret netop ud. Et eneste Øjeblik lader Cecilie sit Blik hvile paa ham — et Blik fuldt af Sorg og Anger . . .

Men Ernst flygter bort, ud af Byen, ud i Naturens store Ensomhed. Som et jaget Dyr vandrer han hvileløs gennem Skovene, til han styrter. Næste Morgen findes han af et venligt, gammelt Ægtepar, den blinde Organist og hans Hustru. De tager sig af ham, lader ham bringe til deres Hjem og sørger for Læge. Denne kan dog intet udrette, blot konstatere, at Patienten kun har Timer tilbage at leve i. Da bemægtiges Ernst af Ønsket om endnu en Gang at se Cecilie og fortælle hende, at han har tilgivet hende. Organistens Hustru paatager sig at bringe Fyrstinden Bud. Da hun vender tilbage, kan hun glæde den døende Ernst med, at Fyrstinden har lovet at komme.

Samme Dag afholder Fyrsten i Anledning af sin Formæling med Cecilie stor Jagt. Midt under Jagten savnes Fyrstinden. Ingen har set hende, ingen ved, hvilken Vej

hun har taget. Fyrsten gribes af en forunderlig Anelse, og bestiger sin Hest. Afsted sprænger han over Gærder og Stenter. Pludselig snubler Hesten og kaster sin Rytter af. Da Folk kommer til, finder de Fyrsten bevidstløs. De bærer ham ind i det nærmeste Hus — Organistens Hjem — men da har han allerede udaandet. Cecilie, der lige har lukket Øjnene til paa Ernst, knæler nu i stum Bøn om Tilgivelse ned ved Liget af den Mand, hvem htm af alle Mennesker i Verden nødigst vilde gøre ondt. Hun føler, at Verden intet mere har tilovers for hende, og hun lader sig optage i „De hellige Søstres Orden“.

HVOR SORGERNE GLEMME

KÆRLIGHEDSRÖMAN I 4 AKT., 60 AFDL.

I Hovedrollen:

RITA SACCHETTO

Optaget af

Nordisk Films Co.

Iscenesat af

HOLGER-MADSEN

En herlig Natur i
Sommerskrud dan-
ner den smukke og
værdige Ramme om
denne sköne Film!

PERSONERNE:

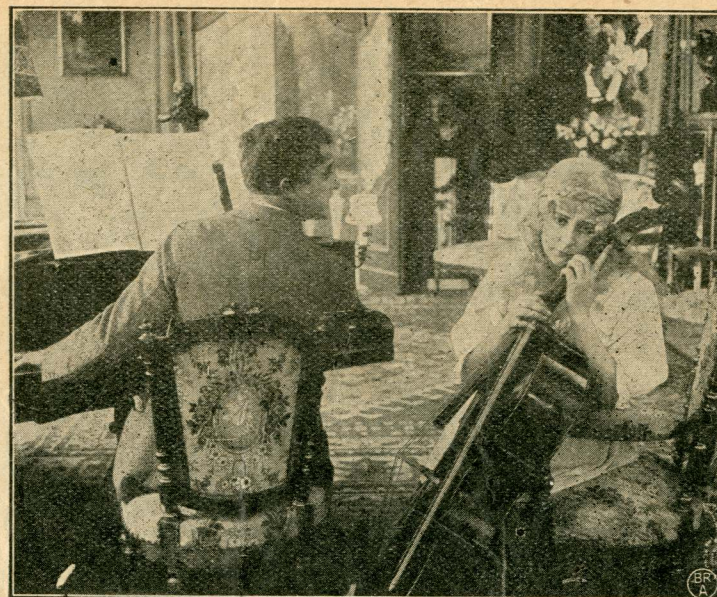
Grevinde Schach.....Frü Henny Lauritzen
Cecilie, hendes ældste Datter... Frk. Rita Sacchetto
Ernst Nebelong, Cecilies Fætter, Komponist
Hr. Anton de Verdier
Fyrstinde Sara v. Staffenfeldt
Frk. Gerda Christophersen
Fyrst Robert, hendes Søn..... Hr. Alf Blytecher
Organist Helmer.....Hr. Frederik Jacobsen

Nordisk Films Compagni har Æren af at have optaget denne fremragende Film, som hører til de bedste, det verdensberømte Firma har udsendt.

Rita Sacchetto er her straalende smuk, og naar Tilskuerne med stadig stigende Interesse og Begejstring følger Filmens Handling, skyldes det ikke mindst den store Kunstnerindes enestaaende Spil.

AFDELINGERNE:

1 Slægten Schachs gamle, for-gældede Gods.		skendes Skyld siger ja til Fyrsten."
2 Enkegrevinden og hendes Barn.	29	Løftet.
3 Den ældste Datter Cecilie forestaar H sholdningen.	30	Cecilie skriver til Ernst.
4 Grevinden bliver syg.	31	— j g havde intet Valg.
5 Kærlige Hænders Pleje.	32	Ernst arbejder paa en stor Opera.
6 Brevet til V. ninden fra Ung-pigedagene.	33	For Lykken og Berømmelsen.
7 Cecilies Rætter kommer paa Besøg.	34	B isred- Haab!
8 Komponisten Ernst Nebelong.	35	Cecilies og Fyrstens Bryllup.
9 Musikens Magt.	36	Ernst kommer for sent.
10 Ved det gamle Helgenbillede.	37	Et Blik i Sjælen.
11 Troskaben.	38	Cecilies Offer.
12 Ernst rejser.	39	Gæsterne ventes.
13 Brevet fra Enkegrevinden.	40	Nogle Dage efter.
14 Ceci ie antages som Hofdame.	41	Ernst flakker hvileløs om i Skoven.
15 Afrejsen.	42	Syg og træt indtil Døden.
16 Fyrstens to smaa Dreng.	43	Den blinde Organist og hans Hustru.
17 S m en Moder for de Smaa.	44	Under omhyggelig Pleje.
18 Fyrsten ventes hjem.	45	Budet til Cecilie.
19 Modtagelsen.	46	Jagtsel-ka' et.
20 Fyrstens Taknemmelighed.	47	"Jeg skal komme."
21 Festen.	48	De sid-te Timer.
22 Tab eau'erne.	49	"Spil for mig."
23 Fyrstens Kærlighed til Ce-cilie.	50	Cecilie kommer.
24 Han betror sig til sin Moder.	51	Hans sidste Farvel.
25 "Jeg skal hos hendes Moder anholde om hendes Haand."	52	Fyrstinden savnes
26 Grevinde Schach faar Bre-vet.	53	Fyrsten rider efter hende.
27 Paa Moderens Dødsleje.	54	Over Stok og Sten.
28 "Lov mig, at du for dine Sø-	55	Faldet.
	56	Døende.
	57	Til Organistens Hus.
	58	En haardt prøvet Kvinde.
	59	I de hellige østres Kloster.
	60	Søster Cecilie.

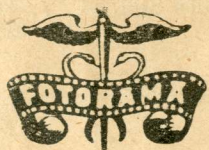
Hvor Sorgerne glemmes.

GREVINDE Schach er gammel og svagelig. Godset er forarmet og kan næppe svare Renterne af Prioriteterne — endsige skaffe Brødet til de mange Munde, som skal mættes. For at galt skal blive værre, bliver Grevinden alvorlig syg — saa syg, at Lægen ikke tør love, at hun vil leve Aaret ud.

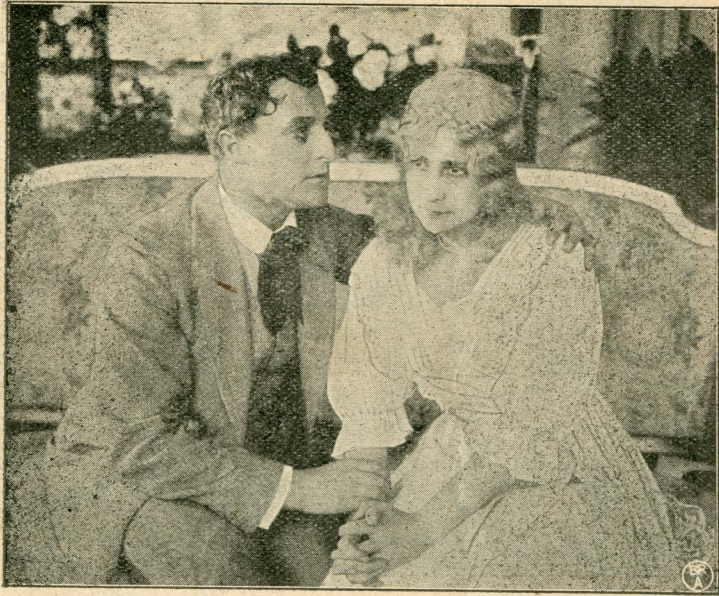
For Grevinde Schach, der Dagen igennem maa sidde uvirksom i sin Stol, er det et Lyspunkt, at hendes ældste Datter, Cecilie, har Forstand nok til at lede Husets Anliggender. Med Omtanke forestaar hun Husholdningen, med Kærlighed tager hun sig af sine smaa Søskende, hvis Opdragelse er betroet hende.

En Dag kommer uventet Grevinde Schachs Nevø, Komponisten Ernst Nebelong, paa Besøg. Han er Cecilies eneste Ven i denne Verden. Til ham betror hun sig angaaende den fortvivlede Stilling paa Godset og de mørke Udsigter for Moderens Helbred. Inden han atter rejser bort, sværger de hinanden evig Troskab, og han lover at al Kraft

AS „FOTORAMA“ ejer
Filmene, saavel som dens
Plakal- og Program-
materiale o. a. lign. Materi-
ale, med absolut Eneret.

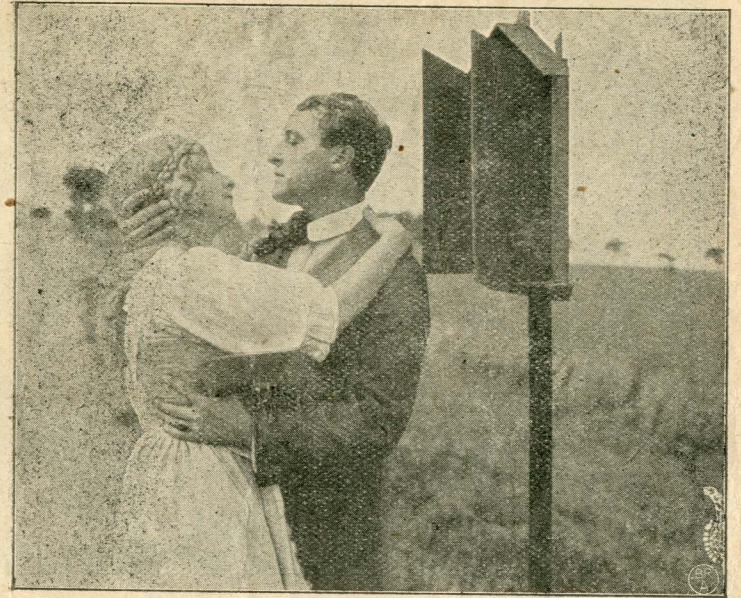
Ved Misbrug vil der bli-
ve nedlagt Forbud og
Erstatningskrav gjort
gældende mod Vedkom-
mende. 1234567890

at arbejde paa Fuldendelsen af den Operakomposition, som han er i Gang med, og som han haaber paa én Gang vil skaffe ham den Berømmelse, han higer efter, og Midler, saa at han kan bevare det gamle Gods i Slægtens Besiddelse.

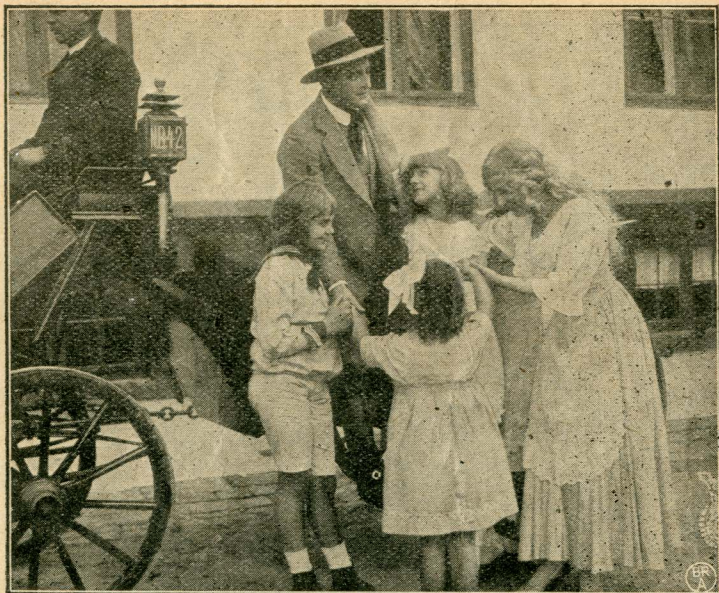
Kort efter modtager Grevinde Schach et Brev fra en Ungdomsveninde, den nuværende Fyrstinde Sara v. Staffelfeldt, der har hørt om de ulykkelige Forhold, Grevinde Schach lever under, og som nu tilbyder at hjælpe hende ved at antage Cecilie som Hofdame og Guvernante for den unge Fyrstes to smaa Børn. Den gamle Grevinde tager taknemmelig mod det venlige Tilbud, og Cecilie forlader Moderen for at træde i Fyrstindens Tjeneste. — Ikke ret længe efter, at Cecilie saaledes har holdt sit Indtog paa Slottet Staffelfeldt, vender Fyrsten tilbage fra en længere Udenlandsrejse, i hvilken Anledning der arrangeres en Fest, ved hvilken Fyrstinden har faaet den Idé at lade Cecilie og hendes Søskende fremstille en Række Tableauer efter berømte Malere.

Idéen gør stor Lykke, og Cecilie høster stort Bifald, især for sin Fremstilling af „den hellige Cecilie“. Efter

Forestillingen takker Fyrsten da ogsaa hjerteligt den unge Pige, hvis Skønhed og jomfruelige Uberørthed har gjort stærkt Indtryk paa ham. Da Festen er sluttet, og Fyrsten er blevet alene med sin Moder, fortæller han hende om sin Kærlighed til Cecilie, og Moderen lover at anholde om hendes Haand hos Grevinde Schach. Denne føler sig selvfølgelig højlig bæret ved Anmodningen. Men først og fremmest glæder den Tanke hende, at Cecilie og hendes smaa Søskendes Fremtid saaledes bliver sikret. I et kærligt Brev til Datteren beder Grevinde Schach hende i indtrængende Ord om ikke at afvise Fyrstens Frieri. „Bevidstheden om, at du, og dermed ogsaa dine Søskende, er sikret mod al Nød, vil forsone mig med Tanken om at jeg snart skal dø“ — skriver Moderen til sin Datter. Overtalelserne er ikke uden Virkning. For ikke at formørke Moderens sidste Timer lover Cecilie at ægte Fyrsten. Samme Dag, hun ved Moderens Dødsleje har afgivet dette Løfte, meddeler hun Fættren sin Beslutning og beder ham om Tilgivelse. Han maa kunne forstaa, at hun intet Valg har haft.

Ernst føler Døden i sit Hjerte, da han modtager Ceci-

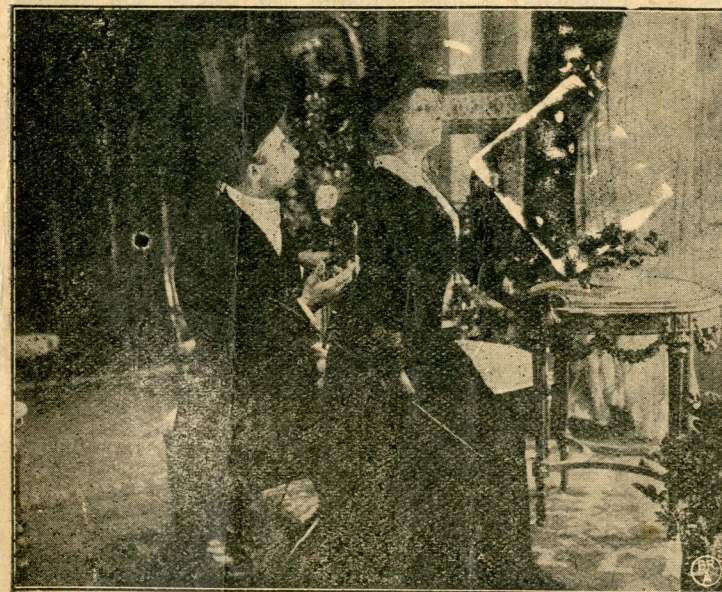
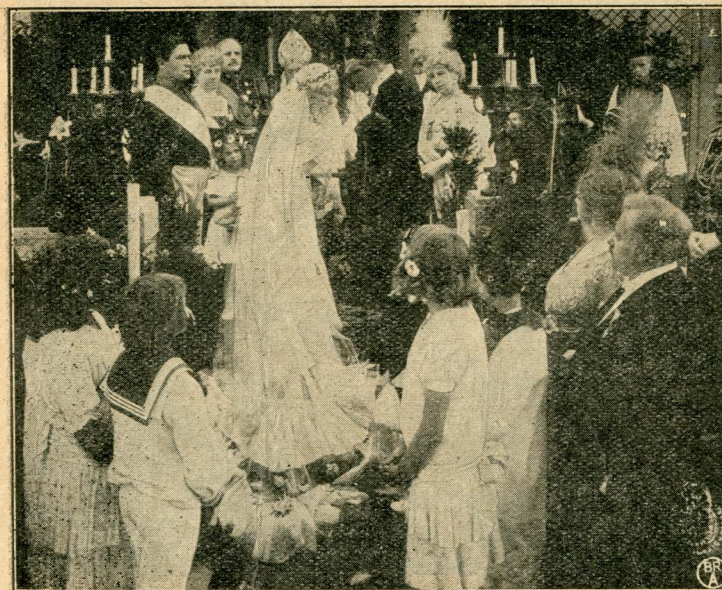

lies Brev. Alligevel bestemmer han sig til at rejse ind til Hovedstaden for om muligt endnu i sidste Øjeblik at forhindre Cecilies Bryllup med Fyrsten. Han naar dog ikke frem i rette Tid.

Da han kommer til Kirken, træder Fyrsteparret netop ud. Et eneste Øjeblik lader Cecilie sit Blik hvile paa ham — et Blik fuldt af Sorg og Anger . . .

Men Ernst flygter bort, ud af Byen, ud i Naturens store Ensomhed. Som et jaget Dyr vandrer han hvileløs gennem Skovene, til han styrter. Næste Morgen findes han af et venligt, gammelt Ægtepar, den blinde Organist og hans Hustru. De tager sig af ham, lader ham bringe til deres Hjem og sørger for Læge. Denne kan dog intet udrette, blot konstatere, at Patienten kun har Timer tilbage at leve i. Da bemægtiges Ernst af Ønsket om endnu en Gang at se Cecilie og fortælle hende, at han har tilgivet hende. Organistens Hustru paatager sig at bringe Fyrstinden Bud. Da hun vender tilbage, kan hun glæde den døende Ernst med, at Fyrstinden har lovet at komme.

Samme Dag afholder Fyrsten i Anledning af sin Formæling med Cecilie stor Jagt. Midt under Jagten savnes

Fyrstinden. Ingen har set hende, ingen ved, hvilken Vej hun har taget. Fyrsten gribes af en forunderlig Anelse, og bestiger sin Hest. Afsted sprænger han over Gærder og Stenter. Pludselig snubler Hesten og kaster sin Rytter af. Da Folk kommer til, finder de Fyrsten bevidstløs. De bærer ham ind i det nærmeste Hus — Organistens Hjem — men da får han allerede udaandet. Cecilie, der lige har lukket Øjnene til paa Ernst, knæler nu i stum Bøn om Tilgivelse ned ved Liget af den Mand, hvem hun af alle Mennesker i Verden nødigst vilde gøre ondt. Hun føler, at Verden intet mere har tilovers for hende, og hun lader sig optage i „De hellige Søstres Orden“.

3935 1200 m

SØSTER CECILIES OFFER
(Hvor sorgerne glemmes)

1. Søster Cecilies Offer. Hvor sorgerne glemmes.
af
Hella Staberoff
2. Personerne:
Grevinde Schack (Fru Lauritzen)
Cecilie, hendes ældste datter Frk. Rita Sacchetto
Ernst Nebelong, Cecilies fætter
komponist ... Herr Anton de Verdier
Fyrstinde Sara v. Staffenfeldt... Frk. Berda Christoffersen
Fyrst Robert, hendes søn..... Herr Alf Blytecher
Organist Helmer..... Herr Fr. Jacobsen
3. Cecilie spillet af
Frk. Rita Sacchetto
4. Grevinde Schack, der er meget forarmet. ligger alvorlig
syg, og hendes pligter i hjemmet bestrides af den æld-
ste datter Cecilie.
5. Grevinde Schacks Næve Komponisten Ernst Nebelong kommer
uventet på besøg.
6. Fætter Ernst er kommen for at hilse på dig!
7. Til dig, kære kusine, bringer jeg min sidste kompo-
sition, en Nocturne, som jeg har tilegnet dig!
- 8..... -Lægen siger, at moder næppe lever året ud!
9. Ernst forlader godset.
10. ~~Her foran~~ Her foran Madonna's billede sværger vi hin-
anden evig troskab.
11. Tvunget af fattigdom har grevinde Schack måttet (forlade)
selge sit gods.
12. (brev).... jeg arbejder kun på dette ene, at blive
færdig med min operakomposition. Den vil forhåbent-
lig både skaffe mig den berømmelse, jeg higer efter
og midler, så jeg kan købe din moder hendes gods til-
bage.
Din fætter Ernst.
13. Indflytningen i det nye hjem.
14. (brev).. og under disse ulykkelige forhold føler jeg
det som min pligt at række en hjælpende hånd. Hvis
derfor Deres datter vil træde i min tjeneste som hof-
dame og guvernante for min søns to små børn, skal hun
være velkommen
Deres hengivne veninde
Sara v. Staffenfeldt.
15. Cecilie ankommen til Fyrstinde v. Staffenfeldts slot.
16. Fyrstinde v. Staffenfeldt og hendes søn, den regerende
fyrsts småbørn.

17. - Jeg vil prøve at være dem i Moders sted!

II afdeling

18. Fyrsten vender tilbage efter en rejse, han har foretaget i Regeringsøjemed.

19. Min Moder har skrevet så smukt om Dem og fortalt, hvor kærlig De har været mod mine Børn!

20. Til ære for fyrsten arrangeres en fest, hvis clou er en række *tableauer* ~~tableauer~~, i hvilke Cecilie og hendes søskende medvirker.

21. Den hellige Cecilie.

22. Musik.

23. -Jeg takker Dem. De har beredt mig en overordentlig glæde!

24. Fyrsten fortæller moderen om sin kærlighed til Cecilie, og Moderen lover at anholde om hendes haand hos Grevinde Schack.

25. (Brev) Kære Veninde

Min søn har tilstaset formig, at han elsker Deres datter. Paa hans vegne anholder jeg hos Dem om hendes haand.

Deren hengivne

Sara v. Staffenfeldt

26. (Brev) Mit kære barn

Fyrsten har gennem sin moder vist vort hus den ære at anholde om din haand. Bevidstheden om at du og dermed ogsaa dine søskende er sikret mod al nød vil fersone mig med tanken om, at jeg snart skal dø. Lov mig derfor at modtage fyrstens tilbud

27. Jeg lover at ægte fyrsten!

28. Trods snigende sygdom arbejder Ernst ivrigt paa sit livs store opgave - operakompositionen, der skal skaffe ham verdensberømmelsen.

29. Cecilie vender tilbage til slottet efter moderens begravelse.

30. (Brev) Kære fætter Ernst!

Min moder måtte jeg love at sørge for mine fattige små søskende. Fyrsten bad om min haand, Jeg havde intet valg. Tilgiv mig.

Din hengivne

Cecilie.

31. Ernst rejser til hovedstaden for om muligt at forhindre Cecilies Bryllup med Fyrsten!

III afdeling

32. Brylluppet

33. Den blinde organist.

34. - Det er fyrsten, der holder bryllup!

35. - Se saa, lille Fa'er, nu er de ude!
36. Ernst søger lindring for sin sorg i naturens ensomhed.
37. Næste morgen.
38. Lægen konstaterer, at Ernst kun har højst nogle dage tilbage at leve i.
39. - Send bud til den unge fyrstinde og bed hende komme til mit dødsleje!
40. (Brev) Deres døende ven ønsker at trykke Deres haend for sidste gang og beder Dem komme til ham i hans dødsstund
41. - Vil De sige at jeg skal komme så hurtigt det blot er mig muligt!
42. Hun kommer

IV afdeling.

43. - Spil for mig!
44. Fyrstinden savnes.
45. Husker du
46. - Herre tag mig i favn, Alt har jeg mistet!
47. Cecilie lader sig optage i "De hellige Søstres" orden
48. Ave Maria
- Tysk: Prinzessin Herzeleid
- ~~Engelsk~~ ~~Engelsk~~ Engelsk: Sister Cecilia
- ~~Fransk~~ Fransk: Le sacrifice de soeur Cécile
- Spansk: El sacrificio de la hermana Cecilia.
- Portugisisk: Osacrificio de Irmã Cecilia.
- Norsk: Søster Cecilies offer.
- Svensk: Syster Cecilias offer.
- Hollandsk: Ave Maria.

S ø s t e r C e c i l i e s O f f e r .

.....

Personerne:

Grevinde Schach Fru Henny Lauritzen.
Cecilie, hendes eldste Datter Frk. Rita Sacchetto.
Ernst Nebelong, Cecilies Fætter,
Komponist Herr Anton de Verdier.
Fyrstinde Sara v. Staffenfeldt Frk. Gerda Christophersen.
Fyrst Robert, hendes Søn Herr Alf Blütecher.
Organist Helmer Herr Frederik Jacobsen.

Grevinde Schach er gammel og svagelig. Godset er forarmet og kan næppe svare Renterne af Prioriteterne - endsiges skaffe Brødet til de mange Munde, som skal mættes. For at galt skal blive værre bliver Grevinden alvorlig syg - saa syg, at Lægen ikke tør love, at hun vil leve Aaret ud.

For Grevinde Schach, der Dagen igennem maa sidde uvirkelig i sin Stol, er det et Lyspunkt, at hendes eldste Datter, Cecilie, har Forstand nok til at lede Husets Anliggender. Med Omtanke forestaar hun Husholdningen, med Kærlighed tager hun sig af sine smaa Sæskende, hvis Opdragelse er betroet hende.

En Dag kommer uventet Grevinde Schachs Nevø, Komponisten Ernst Nebelong, paa Besøg. Han er Cecilies eneste Ven i denne Verden. Til ham betror hun sig angaaende den fortvivlede Stilling paa Godset og de mørke Udsigter for Moderens Helbred. Inden han atter rejser bort, sværger de hinanden evig Troskab, og han lover af al Kraft at arbejde paa Fuldendelsen af den Operakomposition, som han er i Gang med, og som han haaber paa én Gang vil skaffe ham den Berømmelse, han higer efter, og Midler, saa at han kan vare det gamle Gods i Slægtens Besiddelse.

Kort efter modtager Grevinde Schach et Brev fra en Ungdomsveninde, den nuværende Fyrstinde Sara v. Staffenfeldt, der har hørt om de ulykkelige Forhold, Grevinde Schach lever under og som nu tilbyder at hjælpe hende ved at antage Cecilie som Hofdame og Guvernante for den unge Fyrstes to smaa Børn. Den gamle Grev

inde tager taknemmelig mod det venlige Tilbud, og Cecilie forlader Moderen for at brøde i Fyrstindens Tjeneste. - Ikke ret længe efter at Cecilie saaledes har holdt sit Indtog paa Slottet Staffelfeldt, vender Fyrsten tilbage fra en længere Udenlandsrejse, i hvilken Anledning der arrangeres en Fest ved hvilken Fyrstinden har faaet den Idé at lade Cecilie og hendes Søskende fremstille en Række Tableauer efter berømte Malere.

Ideen gør stor Lykke, og Cecilie høster stort Bifald især for sin Fremstilling af "den hellige Cecilie". Efter Forstillingen takker Fyrsten da ogsaa hjerteligt den unge Pige, hvis Skønhed og jomfruelige Uberørthed har gjort stærkt Indtryk paa ham. Da Festen er sluttet og Fyrsten er blevet alene med sin Moder, fortæller han hende om sin Kærlighed til Cecilie, og Moderen lover at anholde om hendes Haand hos Grevinde Schach. Denne føler sig selvfølgelig højlig beæret ved Anmodningen. Men først og fremmest glæder den Tanke hende, at Cecilie og hendes smaa Søskendes Fremtid saaledes bliver sikret. I et kærligt Brev til Datteren beder Grevinde Schach hende i indtrængende Ord om ikke at afvise Fyrstens Frieri. "Bevidstheden om at du og dermed ogsaa dine Søskende er sikret mod al Nød vil forsone mig med Tanken om, at jeg snart skal dø" - skriver Moderen til sin Datter. Overtalelserne er ikke uden Virkning. For ikke at formørke Moderens sidste Timer lover Cecilie at ægte Fyrsten. Samme Dag hun ved Moderens Dødsleje har afgivet dette Løfte, meddeler hun Fættren sin Beslutning og beder ham om Tilgivelse. Han maa kunne forstaa, at hun intet Valg har haft.

Ernst føler Døden i sit Hjerte, da han modtager Cecilies Brev. Alligevel bestemmer han sig til at rejse ind til Hovedstaden (for om muligt endnu i sidste Øjeblik at forhindre Cecilies Bryllup med Fyrsten. Han naar dog ikke frem i rette Tid.

Da han kommer til Kirken, træder Fyrsteparret netop ud. Et eneste Øjeblik lader Cecilie sit Blik hvile paa ham - et Blik fuldt af Sorg og Anger.....

Men Ernst flygter bort, ud af Byen, ud i Naturens store Ensomhed. Som et jaget Dyr vandrer han hvileløs gennem Skovene, til han styrter. Næste Morgen findes han af et venligt gammelt Ægtepar, den blinde Organist og hans Hustru. De tager sig af ham, lader ham bringe til deres Hjem og sørger for Læge. Denne kan dog intet udrette, blot konstatere, at Patienten kun har Timer tilbage at leve i. Da bemægtiges Ernst af Ønsket om endnu en Gang at se Cecilie og fortælle hende, at han har tilgivet hende. Organistens Hustru paatager sig at bringe Fyrstinden Bud. Da hun vender tilbage, kan hun glæde den døende Ernst med, at Fyrstinden har lovet at komme.

Samme Dag afholder Fyrsten i Anledning af sin Formæling med Cecilie stor Jagt. Midt under Jagten savnes Fyrstinden. Ingen har set hende, ingen ved, hvilken Vej hun har taget. Fyrsten gribes af en forunderlig Anelse og bestiger sin Hest. Afsted sprænger han over Gærder og Stenter. Pludselig snubler Hesten og kaster sin Rytter af. Da Folk kommer til, finder de Fyrsten bevidstløs. De bærer ham ind i det nærmeste Hus - Organistens Hjem - men da har han allerede udaandet. Cecilie, der lige har lukket Øjnene til paa Ernst, knæler nu i stum Bøn om Tilgivelse ned ved Liget af den Mand, hvem hun af alle Mennesker i Verden nødigst vilde gøre ondt. Hun føler, at Verden intet mere har tilovers for hende, og hun lader sig optage i "De hellige Søstres Orden".

.....

Frå Nordisk-samlings

Prinzessin Herzeleid.

Ein Schicksalslied.

Vier Akte.

Personen:

Gräfin Runburg	Henny Lauritzen.
Jolanthe, ihre Tochter	Rita Sacchetto.
Roman Oswald, ihr Neffe	Anton Verdier.
die Fürstin Mutter	Gerda Christophersen.
Erbprinz Friedrich, ihr Sohn	Alf Blütecher.
Der Organist	Fr. Jacobsen.

Die Gräfin Runburg ist infolge schwerer Vermögensverluste an einem gefährlichen Herzleiden erkrankt. Aber nicht nur ihre Krankheit, sondern vor allem die Sorge um das Schicksal ihrer Kinder zehrt an ihren Kräften, vier lieblichen Kindern, von denen das älteste, Jolanthe, ein blondes, liebreizendes Mädchen, bereits ernst und verständig für ihre Geschwister sorgt. Auch Graf Roman Oswald, der Neffe der Gräfin, steht der Familie mit Rat und Tat bei. Von Beruf und Neigung ein Komponist, bringt er in das eintönige Leben Jolanthes unerschöpfliche Anregung und jenen Zauber, den das Schaffen jedes echten Künstlers ausstrahlt. Roman arbeitet seit einigen Monaten an einer Oper, die er "Prinzessin Herzeleid" genannt hat, und von deren Vollendung er sowohl für sich wie für Jolanthe und die Ihren Befreiung von allen Sorgen und die Erfüllung seines heimlichsten und süssesten Glückstraums erhofft. Auch über ihm schwebt eine dunkle Drohung. Das gleiche Leiden, das die Gräfin Runburg auf das Krankenlager gestreckt hat, gefährdet auch sein Leben, und nur der Aufenthalt in warmen, gesegneten Ländern und ein sorgenloses Leben können ihn noch retten. Aus seiner eigenen Not heraus begreift er so innig den Schmerz Jolanthes um ihre hinsiechende Mutter, und in ihrem gemeinsamen Leide finden sich ihre Herzen. Ehe Roman abreist,

zieht er das holde Mädchen noch einmal in seine Arme, und als die beiden jungen Menschen aus ihrer Versunkenheit aufblicken, sehen sie, dass das Bild der Mutter Gottes voll himmlischer Güte auf sie herablächelt. Es ist ihnen zu Mut, als hätte Maria selbst ihren Bund gesegnet. Allein die Sonne, welche die beiden jungen Menschen noch eben so warm umstrahlt hat, verschwindet wieder hinter düsteren Wolken. Die Schulden der gräflichen Familie sind so gewachsen, dass ihr nichts anderes übrig bleibt, als das Rittergut zu verkaufen und in eine bescheidene Stadtwohnung zu ziehen. Gräfin Runburg, die bis zu ihrer Verheiratung Hofdame bei der Fürstin-Mutter war, findet jedoch in ihrer Not eine willkommene Hilfe. Die Fürstin Sophie erinnert sich an ihre alte Freundin und erleichtert ihre Not dadurch, dass sie Jolanthe zur Erzieherin ihrer beiden kleinen Enkel ernennt und sie für ihre Tätigkeit so grossherzig honoriert, dass die Gräfin und ihre übrigen Kinder sorgenfrei leben können. Jolanthe reisst sich nur schweren Herzens von ihren kleinen Geschwistern und ihrer Mutter los. In Hohenfeste wird sie jedoch sehr freundlich empfangen. Die Fürstin Sophie umgibt sie mit einer wahren mütterlichen Zärtlichkeit, und die beiden kleinen Prinzen bringen der jungen Erzieherin bald ihr ganzes Kinderherz entgegen. Nach einigen Monaten ruhigen, friedlichen Lebens, das durch treue Pflichterfüllung reich gemacht wird, greift plötzlich ein neues Unglück in Jolanthes Leben ein. Der Fürst kehrt von einer Auslandsreise zurück und beweist der jungen Gräfin, deren treue Fürsorge für seine Kinder die Mutter ihm in den lebhaftesten Farben geschildert hat, eine besondere Aufmerksamkeit. Als Jolanthe bei den Hoffestlichkeiten mit ihren Zöglingen lebende Bilder stellt, die von einem feinen Kunstempfinden getragen sind und sie als heilige Caecilia und Göttin der Musik in einem ganz neuen, ihr wunderbar stehenden Rahmen zeigen, bittet der Fürst seine Mutter, hingeri^ßsen von Jolanthes lichter, strahlender Schönheit,

bei der Gräfin Runburg für ihn um die Hand der Tochter zu bitten. Die Gräfin, welche nicht ahnt, mit welcher leidenschaftlicher Zärtlichkeit ihr Kind an dem Neffen hängt, begrüsst den Brief der Fürstin-Mutter wie ein grosses, unverdientes Glück. Sie lässt die Tochter zu sich kommen und verlangt, schon sterbend, von ihr das Versprechen, den Wunsch des Fürsten zu erfüllen, der alle Sorgen um ihre Kinder von ihrer Seele nimmt. Jolanthe, die ihrer Mutter nicht zu sagen wagt, wie ihr Herz in der Gewissheit endlosen Schmerzes in ihr aufschreit, spricht das Ja mit zitternden Lippen, nur beseelt von dem Willen, ihrer armen Mutter den schweren Abschied von der Erde zu erleichtern. Wenige Tage später kehrt Jolanthe, in tiefes Schwarz gekleidet, auf das Schloss zurück, die Wangen blass und schmal, in den Augen einen herzerreissenden Ausdruck starren Leides. Ehe sie der Fürstin die Antwort gibt, mit der sie ihr ganzes Glück dem Wohl der Geschwister zum Opfer bringt, schreibt sie Roman den Abschiedsbrief, aus dem der ganze Zwiespalt ihrer Seele zu ihm herüberklingt. Als Roman diesen Brief erhält, ist er daher sofort entschlossen, die Hochzeit des Fürsten zu verhindern und seiner Braut vorzustellen, dass ein Versprechen, welches sie nur gezwungen gegeben hat, keine bindende Wirkung haben dürfte. Allein als er nach einer langen beschwerlichen Reise in der Residenz eintrifft, ist es schon zu spät. Jolanthe hat bereits am Altar ihr Ja gesprochen und den Ring des Fürsten empfangen. Roman ist nur noch Zeuge, wie die glänzende Gesellschaft die Kirche verlässt und die hohe Braut, die ihn erkennt, schmerzhaft zusammenzuckt und jäh erbleicht. Roman steht wie im Traum und vermag das Unglück, das ihn getroffen hat, in seiner ganzen Tragweite erst dann zu erfassen, als die Kirche sich hinter den letzten Andächtigen, dem blinden Organisten und seiner Tochter, schliesst. Ohne noch einen Blick zurückzuwerfen, stürmt er an dem Paar vorüber, in den Wald hinein, der ihn in seinen blauen, rätselhaften Schatten mitleidig aufnimmt.

Während Roman verzweifelt das Schicksal anklagt, das so grausam zwei treue Herzen voneinander reißen konnte, empfindet auch Jolanthe die Fürstenkrone, mit immer schwererem, schmerzlichen Druck auf ihrem Haupt. Heimgekommen eilt sie in ihre Gemächer und überlässt sich willenslos ihrem Kummer. Nur die Kinder sind Zeuge ihrer Tränen und drängen ihre blonden und schwarzen Köpfchen dicht an sie heran, um sie durch diese liebevolle Berührung zu trösten. Der Fürst bemerkt wohl, dass aus den Zügen seiner Braut nicht das strahlende Glück spricht, das er in ihnen zu lesen hoffte. Zum ersten Mal steigt ein ungewisser Argwohn in seine Seele empor, aber von Natur unendlich gütig und vornehm denkend, quält er seine junge Gattin nicht mit Fragen, sondern vertraut auf die heilende Wirkung der Zeit und seine grosse Liebe.

Zur gleichen Stunde, da der junge Fürst die Braut aus dem Festtrubel hinaus in seine stillen Gemächer führt, sinkt Roman nach langem Umherirren bewusstlos im Walde nieder. Dort finden ihn einige Stunden später der blinde Organist und seine Tochter, die auf ihrem Abendspaziergang durch die Haide streifen. Sie rufen Hilfe herbei und lassen den Verunglückten in ihr eigenes kleines Haus tragen, das sehr freundlich in einem blühenden Gärtchen liegt. Nach einer Nacht, die der junge Komponist in wilden Delirien verbringt, scheint kaum mehr Hoffnung auf seine Rettung zu sein, und der Arzt bereitet den Organisten auf eine ernste Wendung vor. Gegen morgen erwacht Roman zum Bewusstsein und äussert den heissen Wunsch, die Fürstin noch einmal zu sprechen. Die Tochter des Organisten, welche die Tragödie ahnt, die sich hier im Stillen abgespielt hat, übernimmt es, die letzte Bitte des Sterbenden zu übermitteln. Jolanthe, welche die traurige Botschaft mit starrem Antlitz entgegennimmt, verspricht zu kommen, sobald sich ihr eine passende Gelegenheit bietet. Wenige Augenblicke später bricht sie mit ihrem

jungen Gatten und der Hochzeitgesellschaft zu einer Fuchsjagd auf. Als die Reiter sich im Walde zerstreut haben, bleibt sie unauffällig zurück und wendet schliesslich ihr Pferd in gestrecktem Galopp den Weg zurück, den sie gekommen ist. Tiefer, jenseitiger Frieden erfüllt das Krankenzimmer, das Jolanthe lautlos betritt. Der Organist spielt auf seinem Harmonium das "Ave Maria" Schuberts, dessen fromme, innige Klänge sanft über die fieberheisse Stirn des Sterbenden streichen und all die Qualen zur Ruhe singen, die seine Seele zerrissen. Mit einem glücklichen Lächeln, ohne den Schatten eines Vorwurfs, fast ohne Erinnerung an das Geschehene empfängt Roman die Geliebte, die ihre Arme schluchzend um ihn schlingt. Aber auch sie wird ruhig unter den leisen Akkorden, und gemeinsam mit dem Scheidenden träumt sie sich in jenen Sommerabend zurück, da unter dem huldvoll lächelnden Marienbilde ihre Lippen sich zum ersten Male trafen. Langsam ersterben die Töne, langsam zerrinnt der Traum, Roman erkaltet in Jolanthes Armen, die sich schauernd bewusst wird, dass sie einen Toten an ihrer Brust hält. Aber während sie noch weinend die Hände des armen Freundes küsst, nähert sich eine seltsame Prozession dem Sterbehause. Der Fürst, der seine junge Frau vermisst hat und ihr nachgaloppiert ist, hat einen tödlichen Sturz getan und wird leblos und blutbedeckt in das Zimmer getragen, in welchem Roman sein Leben ausgehaucht hat. Die Fürstin, welche die Grösse ihres Verlusts und die Tiefe ihres Schmerzes nicht mehr mit wachen Sinnen zu ertragen vermag, fällt in eine wohltätige Ohnmacht. Als sie endlich erwacht, kennt sie nur noch einen Wunsch, Frieden zu suchen und dem Leben und seinen Qualen weit entrückt, nur noch ihren traurigen Erinnerungen zu leben. Das Kloster "Zum Heiligen Herzen Jesu" nimmt die Heimwehkranken auf, deren Wunden sich leise schliessen, geheilt von dem gütigen Lächeln Mariens, deren Anbetung ihr Trost und ihre Freude ist. Wenn nun die Klosterglocke zum Abendgebete ruft, so befindet sich unter den weissen Frauen eine, deren edle Züge von überwundenem Gram und geläutertem Schmerze sprechen.

Artikelkabel
Nordisk Films Kompagni

Le sacrifice de soeur Cécile.

Personnages:

La comtesse Dubovka.....Henny Lauritzen
 Cécile, sa fille aînée.....Rita Sachetto
 Ernest Ostrovski, cousin de
 Cécile, compositeur.....Anton de Verdier
 La princesse Sarah de Savitsky..Gerda Christoffersen
 Le prince Robert, son fils.....Alf Blütecher
 Sokolov, joueur d'orgue.....Frederik Jacobsen.

La comtesse Dubovka est vieille et d'une santé délicate. Son domaine est appauvri et très endetté et pour comble de malheur, la comtesse tombe gravement malade, et le médecin est d'avis qu'elle ne vivra pas jusqu'au bout de l'année.

Heureusement sa fille aînée, Cécile, fait les honneurs de la maison à la place de sa mère. Elle conduit le ménage et prend soin de ses petits frères et soeurs, dont l'éducation la mère lui a confiée. Un jour le neveu de la comtesse, le compositeur Ernest Ostrovski, vient surprendre la famille. Il est le seul ami de Cécile et elle lui fait confiance de tous ses chagrins de ménage et de son anxiété concernant la santé de sa mère. Avant qu'Ernest quitte le château, lui et Cécile se jurent éternelle fidélité, et il promet à Cécile de travailler à sa composition, qu'il espère lui portera la renommée à laquelle il aspire et les moyens suffisants pour garder le vieux domaine entre les mains de la famille Dubovka. -

Peu de temps après la comtesse Dubovka reçoit une lettre de son amie de sa jeunesse, la princesse Sarah de Savitsky, qui, ayant entendu des conditions malheureuses de la comtesse, lui écrit que si sa fille aînée veut entrer à son service en qualité de dame de la cour et de gouvernante pour les deux petits enfants de son fils, elle se fera un grand plaisir de la recevoir dans sa maison. La comtesse reçoit avec une profonde gratitude l'offre de la princesse et Cécile part de suite pour le château de la princesse.

Quelque temps après le prince rentre d'un voyage qu'il a entrepris au nom du gouvernement et à cette occasion on a organisé en son honneur

une fête, dont le clou est une série de tableaux vivants après des célèbres peintres auxquels figurent Cécile et ses frères et soeurs. Les tableaux vivants ont un grand succès, spécialement le tableau dans lequel Cécile représente la sainte Cécile.

Après la représentation le prince remercie la jeune fille du vif plaisir qu'elle lui a préparé. Il s'est de suite épris de l'innocence et de la beauté de Cécile. Le soir même le prince confie à sa mère son amour pour Cécile et celle-ci promet de demander sa main à la comtesse Dubovka. La comtesse (~~Dubovka~~) est très heureuse de ce que le prince demande sa fille en mariage, surtout parce que l'avenir de Cécile et ses petits frères et soeurs dorénavant sera assuré.

Dans une lettre à sa fille elle lui prie d'accepter l'offre du prince et elle finit par les mots: "L'idée que par ce mariage toi et tes frères et soeurs seront à l'abri de toute misère me réconcilie avec celle de la mort prochaine." Cécile finit par se laisser persuader. Pour ne pas obscurcir les derniers jours de sa mère elle lui promet d'épouser le prince. - Le jour même où elle a fait cette promesse à sa mère mourante, elle écrit à son cousin pour lui faire savoir sa décision et pour lui demander son pardon. Il doit comprendre qu'elle n'a pas de choix! En recevant la lettre de Cécile l'âme d'Ernest est remplie d'amertume et il lui semble que la vie n'a plus de valeur pour lui. Néanmoins il décide de partir pour la capitale afin d'empêcher si possible le mariage de Cécile. Mais hélas, il vient trop tard. Il arrive juste au moment où les nouveaux-mariés sortent de l'église. Un seul moment Cécile le regarde, ses yeux pleins de larmes. Mais Ernest s'enfuit dans la forêt pour chercher à endormir sa douleur dans la solitude de la nature. Sans repos il erre dans les forêts jusqu'à ce qu'il tombe. Le lendemain matin le vieux joueur d'orgue aveugle et sa femme le trouvent presque sans vie.

Ils le portent à leur maison et appellent un médecin, qui constate qu'Ernest n'a que quelques jours encore à vivre. Alors Ernest, dont

l'unique désir est de revoir Cécile pour lui dire qu'il lui pardonne, leur demande d'envoyer prévenir la jeune princesse qu'il va mourir et qu'il la prie de venir lui dire un dernier adieu.

La femme du joueur d'orgue se rend immédiatement à la princesse, qui lui promet de venir aussi vite possible. -

Le jour même le prince fait une grande chasse au sujet de ses fiançailles. Pendant la chasse il s'aperçoit de l'absence de la princesse. Saisi d'un pressentiment sinistre il monte à cheval et s'élançe en avant, mais le cheval choppe et le jette par terre. Quand ses gens arrivent ils trouvent le prince par terre mortellement blessé. On le porte à la maison du vieux joueur d'orgue, mais en route le prince expire. Cécile qui vient de fermer les yeux d'Ernest s'agenouille maintenant à côté du corps de son mari, comme si elle voulait l'implorer de lui pardonner le mal qu'elle lui a fait. Cécile sent que pour elle il n'y a plus de bonheur au monde et elle entre dans l'ordre des "Saintes Soeurs."
